RESEARCH ARTICLE

INDIAN JOURNAL OF TAMIL

Asian Research Association

DOI: 10.54392/ijot2635

Humanistic Thought in the Songs of Agathiyar

N. Murugan [a, *]

[a] Department of Tamil, C. Abdul Hakeem College (Autonomous), Melvisharam, Ranipet, Tamil Nadu, India

*Corresponding author Email: nmurugancah@gmail.com

DOI: https://doi.org/10.54392/ijot2635

Received: 01-05-2026; Revised: 30-07-2026; Accepted: 07-08-2026; Published: 13-08-2026

Abstract: Siddha literature occupies a distinctive position in the history of Tamil literature, characterized by its unique philosophical, spiritual, and socially conscious perspectives. The Siddhars expressed their life experiences, spiritual quests, philosophical realizations, and social concerns through poems composed in simple and accessible Tamil. Their works do not merely emphasize devotion or faith in the divine; they also explore diverse dimensions of human existence, including the nature of life, the relationship between the body and the soul, ethical conduct, social relationships, equality, rational thought, and opposition to superstition. Agathiyar, one of the prominent figures associated with the Siddha literary tradition, presents profound reflections on human life and social values through his songs. His poetic expressions emphasize compassion, moral responsibility, self-awareness, equality, and the importance of righteous conduct. At the same time, his works question social discrimination, irrational beliefs, and practices that undermine human dignity. The humanistic dimension of Agathiyar's songs can therefore be understood through their emphasis on the dignity of human life, ethical consciousness, social harmony, and intellectual awareness. His teachings encourage individuals to transcend external distinctions and recognize the essential value of humanity. In this sense, Siddha poetry becomes not merely a form of spiritual literature but also a vehicle for social criticism and ethical transformation. This article examines the humanistic ideas expressed in the songs of Agathiyar, focusing on themes such as compassion, equality, ethical living, social relationships, rationality, and the rejection of superstition. The study highlights how Agathiyar's Siddha poetry combines spiritual insight with social consciousness and demonstrates its continuing relevance to humanistic thought and the pursuit of a more equitable society.

Keywords: Agathiyar, Siddha literature, Siddha poetry, Agathiyar songs

அகத்தியர் பாடல்களில் மனித நேயம்

நா. முருகன் [அ *]

[அ] தமிழ்த்துறை, சி.அப்துல் ஹக்கீம் கல்லூரி, மேல்விசாரம், இராணிப்போட்டை, தமிழ்நாடு, இந்தியா

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சித்தர் இலக்கியம் தனித்துவமான சிந்தனைப் பரப்பைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது. சித்தர்கள் தங்களது வாழ்க்கை அனுபவங்களையும், ஆன்மிகத் தேடல்களையும், மெய்யியல் உணர்வுகளையும், சமூக நோக்குகளையும் எளிய தமிழில் பாடல்களாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவர்களது பாடல்கள் இறைநம்பிக்கையை மட்டும் முன்னிறுத்தாமல், மனித வாழ்க்கையின் இயல்பு, உடல்-உயிர் தொடர்பு, அறநெறி, சமூக உறவு, சமத்துவம், பகுத்தறிவு, மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு போன்ற பல்வேறு கருத்துகளையும் முன்வைக்கின்றன. இவ்வகையில் சித்தர் இலக்கியம் ஆன்மிக இலக்கியமாக மட்டுமல்லாமல், மனித வாழ்வியலை விமர்சன நோக்கில் அணுகும் சமூகச் சிந்தனை இலக்கியமாகவும் அமைகிறது.

சித்தர் மரபில் அகத்தியர் முதன்மையான ஆளுமையாகக் கருதப்படுகிறார். தமிழ் மரபில் அகத்தியர் மருத்துவம், யோகம், ஞானம், மெய்யியல், மொழி ஆகிய பல துறைகளோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகிறார். அகத்தியர் பெயரில் வழங்கப்படும் பாடல்களில் மனித வாழ்க்கையின் உண்மை, அறநெறி, மனத்தூய்மை, அறிவு, இறைமை, உயிர்களின் ஒருமைப்பாடு ஆகிய சிந்தனைகள் இடம்பெறுகின்றன.

மனிதனை மனிதனாக மதித்தல், பிற உயிர்களிடத்தில் இரக்கம் கொள்ளுதல், சமூக வேறுபாடுகளைக் கடந்து அனைவரையும் சமமாகக் கருதுதல், அறநெறியுடன் வாழ்தல், உண்மையை அறிவின் வழியாக ஆராய்தல் ஆகியவை மனிதநேயத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளாகும். இக்கூறுகள் அகத்தியர் பாடல்களில் வெளிப்படும் சிந்தனைகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவை. குறிப்பாக, ஒரே இறைமைக்குள் அனைத்து உயிர்களும் அடங்குகின்றன என்ற கருத்து, வெளிப்புறச் சடங்குகளைவிட மனிதனின் அகத்தூய்மைக்கு வழங்கப்படும் முக்கியத்துவம், அறிவார்ந்த சிந்தனையை வலியுறுத்தும் போக்கு ஆகியவை அகத்தியர் சிந்தனையின் மனிதநேய அடித்தளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அகத்தியரும் சித்தர் மரபும்

தமிழ்ச் சித்தர் மரபு ஆன்மிக அனுபவத்தையும் வாழ்க்கை அனுபவத்தையும் ஒருங்கிணைக்கும் தனித்துவமான சிந்தனை மரபாகும். சித்தர்கள் மரபாக நிலவிய பல கருத்துகளையும் சடங்குகளையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளாமல், அவற்றின் உண்மைத்தன்மையை ஆராயும் போக்கைக் கொண்டிருந்தனர். மனிதனின் உள்ளார்ந்த மாற்றமே உயர்ந்த ஆன்மிக நிலைக்கான அடிப்படை என அவர்கள் கருதினர் (Subramaniyan, 2001).

அகத்தியர் சிந்தனையிலும் மனிதனின் அகநிலைக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. வெளிப்புறச் செயல்கள், சடங்குகள், மந்திரங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் மனிதனின் மனம் தூய்மையாக இருப்பதே முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது (Agathiyar, 1934). இதன் மூலம் மனிதனின் ஆன்மிக உயர்வு அவனது உள்ளார்ந்த ஒழுக்கத்தோடும் அறநிலையோடும் தொடர்புடையது என்ற கருத்து வெளிப்படுகிறது.

அகத்தியர் சிந்தனையின் மனிதநேயப் பரிமாணத்தைப் பின்வரும் கூறுகளின் வழியாக ஆராயலாம்:

- உயிர் ஒருமைப்பாடு
- சமத்துவ உணர்வு
- பகுத்தறிவு
- சடங்கு மறுப்பு
- மனத்தூய்மை
- அறநெறி
- பிறர்நலம் பேணுதல்

இக்கூறுகள் அனைத்தும் மனிதனை மையமாகக் கொண்ட உயர்ந்த வாழ்வியல் சிந்தனையை உருவாக்குகின்றன.

உயிர் ஒருமைப்பாடும் சமத்துவச் சிந்தனையும்

மனிதநேயத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளில் ஒன்றாக சமத்துவம் அமைகிறது. மனிதர்களிடையே பிறப்பு, சாதி, மதம், பொருளாதார நிலை போன்ற காரணிகளின் அடிப்படையில் உயர்வு-தாழ்வு கற்பிப்பது மனிதநேயத்திற்கு முரணானதாகும். அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஒரே அடிப்படை உயிர்நிலை உள்ளது என்ற உணர்வு மனிதர்களிடையேயான வேறுபாடுகளைத் தாண்டி ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்குகிறது.

அகத்தியர் சிந்தனையில் இத்தகைய உயிர் ஒருமைப்பாட்டுக் கருத்து தெளிவாக வெளிப்படுகிறது:

“சத்தியே பராபரமே ஒன்றே தெய்வம்

சகலவுயிர் சீவனுக்கு மதுதானாச்சு.” (Ramanathan, 2008)

இப்பாடலடிகள் அனைத்து உயிர்களுக்கும் அடிப்படையாக ஒரே இறைமை நிலவுகிறது என்ற கருத்தை முன்வைக்கின்றன. “ஒன்றே தெய்வம்” என்ற கருத்து மத வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்துகிறது. “சகலவுயிர்” என்ற சொல்லாட்சி இச்சிந்தனையை மேலும் விரிவுபடுத்துகிறது. இறைமை ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதக் குழுவிற்கோ, சாதிக்கோ, மதத்திற்கோ உரியது அல்ல; அனைத்து உயிர்களுடனும் தொடர்புடையதாகும் என்ற பார்வை இங்கு வெளிப்படுகிறது.

இதனை மனிதநேய நோக்கில் அணுகும்போது, மனிதர்களுக்கிடையே செயற்கையாக உருவாக்கப்படும் வேறுபாடுகளை மறுக்கும் சிந்தனையாக இதனைக் கொள்ளலாம். அனைவரும் ஒரே உயிரியல் மற்றும் ஆன்மிகப் பெருநிலையின் அங்கங்கள் என்ற உணர்வு, பிறரைத் தாழ்வாகக் கருதும்

மனநிலையைத் தவிர்க்கிறது. இதனால் சமத்துவம் என்பது வெறும் சமூகக் கோட்பாடாக இல்லாமல், உயிர்களின் அடிப்படை ஒருமைப்பாட்டிலிருந்து உருவாகும் அறவியல் நிலைப்பாடாக அமைகிறது.

மேலும், இக்கருத்து மனிதநேயத்தை மனிதர்களுக்குள் மட்டும் கட்டுப்படுத்தாமல், அனைத்து உயிர்களிடத்தும் விரிவுபடுத்துகிறது. எனவே, அகத்தியரின் மனிதநேயச் சிந்தனையில் உயிர் ஒருமைப்பாடு சமத்துவத்தின் தத்துவ அடித்தளமாக விளங்குகிறது.

பகுத்தறிவும் மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பும்

சித்தர் இலக்கியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க பண்புகளில் ஒன்று பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாகும். மரபில் நிலவிய கருத்துகளை அவற்றின் வெளிப்புறத் தோற்றத்தின் அடிப்படையில் ஏற்றுக்கொள்ளாமல், அவற்றின் உண்மைத்தன்மையை ஆராய்ந்து உணர வேண்டும் என்ற போக்கு சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுகிறது.

அகத்தியர் பாடல்களில் வேதம், சாஸ்திரம், சடங்கு போன்றவற்றை வெளிப்புறமாகப் பின்பற்றுவதைக் காட்டிலும், மனிதனின் வாழ்வியல் உண்மை மற்றும் அறிவுத் தெளிவுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் சிந்தனை வெளிப்படுகிறது:

“பாய்ச்சலது பாயாதே: பாழ்போ காதே;

பலவேத சாஸ்திரமும் பாரு பாரு:

ஏச்சலில்லாதவர் பிழைக்கச் செய்த மார்க்கம்

என்மக்களெண்ணி யெண்ணிப் பாரீர் நீரே.

பாரப்பா நால்வேதம் நாலும் பாரு;

பற்றாசை வைப்பதற்கோ பிணையோ கோடி;

வீரப்பா ஒன்றொன்றுக்கு ஒன்றை மாறி

வீணிலே யவர்பிழைக்கச் செய்த மார்க்கம்.” (Ramanathan, 2008)

இப்பாடலில் வெளிப்புற அறிவு, வேத-சாஸ்திரக் கருத்துகள், அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட நடைமுறைகள் ஆகியவற்றை விமர்சன நோக்கில் அணுகும் தன்மை வெளிப்படுகிறது. “பாரு பாரு” என மீண்டும் வலியுறுத்துவது, எதையும் ஆராயாமல் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அதன் உண்மைத்தன்மையைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்ற அழைப்பாகப் பொருள்படுத்தலாம்.

மேலும், “ஒன்றொன்றுக்கு ஒன்றை மாறி” என்ற தொடரில் பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகளையும் முரண்பாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டும் விமர்சனப் போக்கு காணப்படுகிறது. இதன் வழியாக வெளிப்புற அறிவு அல்லது சாஸ்திர அதிகாரம் மட்டும் மனித வாழ்வின் உண்மையைத் தீர்மானிக்க முடியாது என்பதைக் கவிஞர் உணர்த்துகிறார்.

மனிதநேயத்தின் அடிப்படையில் இச்சிந்தனைக்கு முக்கியத்துவம் உண்டு. ஏனெனில் பகுத்தறிவு மனிதனை அச்சம், அறியாமை, மூடநம்பிக்கை ஆகியவற்றிலிருந்து விடுவிக்கிறது. அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்ட மனிதன் பிறரைப் பின்பற்றுவதற்குப் பதிலாக உண்மையைத் தேடுகிறான். இதனால் பகுத்தறிவு மனிதனின் அறிவுச் சுதந்திரத்திற்கும் சமூக விடுதலைக்கும் வழிவகுக்கிறது.

எனவே, அகத்தியரின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனை மனிதநேயத்தின் அறிவியல் மற்றும் சமூக விடுதலைப் பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

மனத்தூய்மையும் மனிதநேயமும்

அகத்தியர் சிந்தனையில் மனிதனின் அகநிலை மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. வெளிப்புறச் சடங்குகள் அல்லது வழிபாட்டு முறைகளைவிட மனத்தின் தூய்மையே உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதனின் எண்ணமும் செயல்பாடும் தூய்மையாக அமையும்போது மட்டுமே அவனது ஆன்மிகமும் அறவாழ்வும் முழுமை பெறுகின்றன.

இதனைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் அகத்தியர் பாடல் பின்வருமாறு அமைகிறது:

“மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செபிக்க வேண்டா:

மனமது செம்மையானால் வாயுவை வுயர்த்த வேண்டா:

மனமது செம்மையானால் வாசியை நிறுத்த வேண்டா:

மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செம்மையாமே.” (Ramanathan, 2008)

இப்பாடலில் “மனமது செம்மையானால்” என்ற தொடர் நான்கு அடிகளிலும் மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் மூலம் மனிதனின் ஆன்மிக உயர்வுக்கும் அறவாழ்வுக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது அவனது மனத்தூய்மையே என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது.

மந்திரம், மூச்சுப்பயிற்சி, வாசி போன்ற ஆன்மிகப் பயிற்சிகள் அனைத்தையும் விட மனம் செம்மைப்படுதல் முதன்மையானதாகக் காட்டப்படுகிறது. இதன் மூலம் வெளிப்புறப் பயிற்சிகளின் எண்ணிக்கையைக் காட்டிலும், மனிதனின் உள்ளார்ந்த மாற்றமே உயர்ந்ததாகிறது.

மனிதநேய நோக்கில் இக்கருத்து மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. மனம் தூய்மையாக இருக்கும் மனிதனிடம்தான் அன்பு, கருணை, பொறுமை, இரக்கம், சமத்துவ உணர்வு போன்ற பண்புகள் இயல்பாக உருவாகும். மனத்தூய்மை இல்லாத நிலையில் வெளிப்புறச் சடங்குகள் மட்டுமே மனிதனை உயர்ந்தவனாக மாற்றாது என்பதே இப்பாடலின் அடிப்படை உணர்த்தலாகக் கொள்ளலாம்.

இதனால், அகத்தியர் சிந்தனையில் மனிதநேயம் முதலில் மனமாற்றத்திலிருந்து தொடங்குகிறது. மனிதனின் உள்ளம் செம்மையாகும்போது அவனது சொல், செயல், சமூக உறவு ஆகிய அனைத்தும் செம்மையானதாக மாறுகின்றன. எனவே, மனத்தூய்மை மனிதநேய வாழ்வின் அக அடித்தளமாக அமைகிறது.

அறநெறியும் மனிதநேயமும்

மனிதநேயம் அறநெறியிலிருந்து பிரிக்க முடியாததாகும். பிறருக்கு தீங்கு செய்யாமை, அன்புடன் நடத்தல், கருணையுடன் செயல்படுதல், உண்மை பேசுதல், சமத்துவ உணர்வுடன் வாழ்தல் ஆகியவை மனிதநேயத்தின் அறவியல் வெளிப்பாடுகளாகும்.

அகத்தியர் சிந்தனையில் வெளிப்புறச் சடங்குகளைவிட மனத்தின் செம்மைக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவம், அறநெறியின் உண்மையான அடித்தளம் மனிதனின் உள்ளத்திலேயே உள்ளது என்பதை உணர்த்துகிறது. மனம் செம்மையான மனிதனின் செயல்பாடுகளும் அறச்சார்புடையதாக அமையும். (Balasubramaniyan, 2004) இவ்வகையில் அகத்தூய்மை மற்றும் அறநெறி ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை.

மனிதனின் உள்ளார்ந்த பண்பு சமூகச் செயல்பாடாக வெளிப்படும் நிலையில், தனிமனித ஒழுக்கம் சமூக அறமாக மாற்றமடைகிறது. இதனால் அகத்தியர் சிந்தனையில் அறம் என்பது தனிமனித ஆன்மிக முன்னேற்றத்திற்கான கருவி மட்டுமல்ல சமூக நலனை உருவாக்கும் வாழ்வியல் நெறியாகவும் அமைகிறது.

எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு

“சகலவுயிர்” என்ற அகத்தியரின் சொல்லாட்சி மனிதநேயத்தின் எல்லையை விரிவுபடுத்தும் முக்கியமான சான்றாக அமைகிறது. மனிதனை மட்டும் மையப்படுத்தாமல், உயிர் அனைத்தையும் ஒரே இறைநிலையின் வெளிப்பாடாகக் கருதும் பார்வை இங்கு காணப்படுகிறது.

ஒரே இறைமை அனைத்து உயிர்களுக்கும் பொதுவானது என்ற கருத்து நிலைபெறும் போது, உயிர்களிடையே உயர்வு-தாழ்வு கற்பிப்பதற்கான அடிப்படை மறுக்கப்படுகிறது. இதன் தொடர்ச்சியாக உயிரிரக்கம், பிற உயிர்களை மதித்தல், இயற்கையைப் பாதுகாத்தல் போன்ற கருத்துகளும் மனிதநேயத்தின் விரிவான வடிவங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

எனவே, அகத்தியரின் மனிதநேயம் மனிதர்களுக்கிடையேயான உறவை மட்டும் மையப்படுத்தியதல்ல. அது அனைத்து உயிர்களையும் உள்ளடக்கிய பரந்த உயிர்நேயச் சிந்தனையாகவும் விரிவடைகிறது.

சமூக முன்னேற்றத்தில் மனிதநேயம்

மனிதநேயம் தனிமனிதப் பண்பாக மட்டுமின்றி சமூக மாற்றத்திற்கான அடிப்படை மதிப்பாகவும் அமைகிறது. சமத்துவம், பகுத்தறிவு, மனத்தூய்மை, அறநெறி, உயிரிரக்கம் ஆகியவை சமூக வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும்போது மனிதர்களிடையே ஒற்றுமை உருவாகிறது.

அகத்தியரின் சிந்தனைகளை ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும்போது மூன்று முக்கியமான நிலைகள் வெளிப்படுகின்றன. முதலில், “சகலவுயிர்” என்ற கருத்தின் வழியாக உயிர் ஒருமைப்பாடு வலியுறுத்தப்படுகிறது. அடுத்ததாக, வேத-சாஸ்திரங்களின் வெளிப்புற அதிகாரத்தை ஆராயும் பகுத்தறிவுச் சிந்தனை முன்வைக்கப்படுகிறது. இறுதியாக, “மனமது செம்மையானால்” என்ற கருத்தின் வழியாக மனிதனின் அகமாற்றம் முன்னிறுத்தப்படுகிறது.

இம்மூன்றும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை. உயிர் ஒருமைப்பாடு சமத்துவத்தை உருவாக்குகிறது; பகுத்தறிவு அறியாமையிலிருந்து மனிதனை விடுவிக்கிறது; மனத்தூய்மை

அறநெறியான வாழ்வை உருவாக்குகிறது. இவை ஒன்றிணையும் இடத்திலேயே முழுமையான மனிதநேயச் சிந்தனை உருவாகிறது.

முடிவுரை

அகத்தியர் சிந்தனையில் மனிதநேயம் உயிர் ஒருமைப்பாடு, சமத்துவம், பகுத்தறிவு, மனத்தூய்மை, அறநெறி, உயிரிரக்கம் ஆகிய கூறுகளின் ஒருங்கிணைந்த வடிவமாக அமைகிறது. மனிதனின் வெளிப்புற அடையாளங்களைவிட அவனது உள்ளார்ந்த பண்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பதும், எல்லா உயிர்களையும் ஒரே உயிரியல்-ஆன்மிகப் பெருநிலையின் அங்கங்களாகக் கருதுவதும் அகத்தியர் சிந்தனையின் தனிச்சிறப்பாகும்.

இன்றைய சமூகத்தில் சாதி, மதம், பொருளாதாரம், அதிகாரம் போன்ற காரணிகளால் உருவாகும் வேறுபாடுகள், வன்முறை, சகிப்பின்மை, மூடநம்பிக்கை ஆகியவற்றைக் கடந்து மனிதநேயச் சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கு இச்சிந்தனைகள் வழிகாட்டுகின்றன. குறிப்பாக, மனிதநேயம் வெளியில் தேடப்பட வேண்டிய ஒன்றல்ல; மனிதனின் மனம் செம்மைப்படுவதிலிருந்தே அது தொடங்குகிறது என்ற அகத்தியரின் அடிப்படைச் சிந்தனை, தனிமனித ஒழுக்கத்தையும் சமூக நலனையும் இணைக்கும் உயர்ந்த வாழ்வியல் கோட்பாடாகக் கருதத்தக்கது.

References

Agathiyar, (1934) Agathiya Magamunivar Thiruvaimalarintharuliya Paripuranam 1200, Sriramachandra Vilasa Achiyanthira Salai, Madurai, India

Balasubramaniyan, R. (2004) Siddhar Padalkal Vilakam, Manivasagar Pathipagam, Chennai, India

Ramanathan, R. (2008) Siddhar Ilakiyam, Prema Presuram, Chennai, India

Subramaniyan, S.V (2001) Siddhar Padalkal, New Century Book House, Chennai, India

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2026. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

N. Murugan, Humanistic Thought in the Songs of Agathiyar, Indian Journal of Tamil, 7(3), (2026) 27-31. https://doi.org/10.54392/ijot2635